

Arrest

**nr. 344 060 van 31 maart 2026
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 14 maart 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 10 maart 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 maart 2026 .

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het bestreden inreisverbod is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord door de politiezone Regio Tielt op 10.03.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam : N.

voornaam : D.

geboortedatum : 25.12.1998

geboorteplaats : K.

nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd voor het volledige Schengengebied(1).

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 10.03.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 25.06.2020, 09.06.2023 en 27.01.2025 die hem betekend werden op 01.07.2020, 20.06.2023 en 06.02.2025. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 2 jaar:

Dhr. N. verklaart sinds 08.08.2019 in België te verblijven. Betrokkene diende op 14.08.2019 een verzoek om internationale bescherming in. Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde op 29.10.2019 dit verzoek kennelijk ongegrond. Op 25.06.2020 kreeg betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies) binnen de 30 dagen, hem betekend per aangetekend schrijven op 01.07.2020.

Kort na de betekening van het bevel om het grondgebied te verlaten, diende betrokkene een aanvraag van machtiging tot verblijf om buitengewone redenen in (d.d. 29.07.2020). Deze aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 werd op 09.06.2023 evenwel onontvankelijk verklaard door de Dienst vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kon indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierop volgend werd door DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) opgesteld met een termijn van 30 dagen, dat hem betekend werd op 20.06.2023.

Na deze aanvragen werd de betrokkene begeleid door een ICAM-coach. Dhr. N. werd op 24.08.2023, 13.09.2023 en 26.10.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene werd op de hoogte gebracht van het doel van het begeleidingstraject en van de verschillende stappen van het begeleidingstraject. Tijdens het traject gaf de betrokkene duidelijk aan niet te willen terugkeren naar het land van herkomst en niet te willen meewerken aan de vrijwillige terugkeer.

Ondanks de begeleiding van de ICAM-coach startte betrokkene alsnog een nieuwe verblijfsprocedure op. Op 01.08.2024 diende betrokkene opnieuw een aanvraag van machtiging tot verblijf om buitengewone redenen in. Deze aanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 werd op 27.01.2025 evenwel onontvankelijk verklaard door de DVZ omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kon indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierop volgend werd door DVZ een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) opgesteld met een termijn van 30 dagen, dat hem betekend werd op 06.02.2025.

Uit zowel het administratief dossier als de verklaringen van dhr. N. blijkt dat zijn ouders, zijn broer en zijn zus in België verblijven. Zijn familieleden beschikken allen over een geldige verblijfstitel. Hierbij kan opgemerkt worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de ouders en de broer van betrokkene

sedert 2015 in België verblijven. De zus van betrokkene verblijft sedert 2019 in België. Dhr. N. kwam ook pas in 2019 naar België, hij leefde dus jaren gescheiden van zijn ouders. Niets wijst erop dat betrokkene momenteel niet meer zelfstandig zou kunnen leven in Albanië.

Betrokkene verklaart niet een partner of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“ SCHENDING VAN ART. 74/ 11 § 1 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 (= HIERNA AFGEKORT: VREEMDELINGENWET) IUO. SCHENDING VAN HET HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL IUO. SCHENDING VAN HET REDELIJKHSBEGINSEL IUO. SCHENDING VAN DE MATERIELE MOTIVERINGSPLICHT (ART. 62 VREEMDELINGENWET)

10.

Art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet bepaalt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De bestreden beslissing laat niet toe te begrijpen om welke reden een inreisverbod met de specifieke duur van 2 jaar werd opgelegd.

De bestreden beslissing bevat louter een overzicht van de eerdere aanvragen en beslissingen in het dossier van verzoeker, doch bevat geen specifieke motivering om welke precieze reden nu voor een inreisverbod met een duur van 2 jaar werd gekozen, en bijv. niet voor 1 jaar.

Met betrekking tot de specifiek gekozen duur van 2 jaar bevat de bestreden beslissing geen enkele overweging zodat het gissen is naar de specifieke reden waarom voor de specifieke duur van 2 jaar werd gekozen.

11.

Dat verzoeker eerder weigerde vrijwillig te vertrekken en er een onwil zou zijn om het grondgebied te verlaten, kan dan wel het opleggen van een inreisverbod gronden, doch laat niet toe de redenen te kennen waarom dan wel voor een periode van 2 jaar werd gekozen.

Hoewel de arresten van uw Raad geen precedentwaarde hebben, kan mutatis mutandis wel nuttig worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 22 juni 2015 in de zaak RvV 164 525/II, en meer bepaald naar volgende overweging:

“ De vaststelling dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, voegen in wezen niets toe aan de vaststelling dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Alle vaststellingen zijn terug te brengen dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19 juni 2012.”

En nog:

“ De enkele vaststelling dat de verzoeker niet voldeed aan de terugkeerverplichting vermits hij geen gevolg gaf aan het op 19 juni 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, vaststelling die vervolgens wordt geparafraseerd in de vaststellingen dat de verzoeker vrijwillig weigert te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, volstaat niet. De voornoemde vaststellingen kunnen weliswaar op zich de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, doch zij laat de verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd met de – in het loutere geval dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan- wettelijke voorziene maximumduur van 3 jaar.”

Terzake kan ook nuttig verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State dd. 22 maart 2016 (nr. 234.228):

“ De vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering.”

Deze overweging geldt mutatis mutandis ook voor onderhavige zaak: de duur van het inreisverbod dient het voorwerp uit te maken van een afzonderlijke motivering, welke in casu ontbreekt, minstens gebrekkig te noemen is.

11.

Ook de overweging dat verzoeker geen gezinsleven zou hebben op Belgisch grondgebied, noch medische problemen, laat niet toe te begrijpen waarom verwerende partij voor een inreisverbod met de specifieke duur van 2 jaar heeft gekozen.

Een schending van art. 74/ 11 Vreemdelingenwet iuo. de zorgvuldigheidsverplichting iuo. de materiële motiveringsplicht dient te worden aangenomen.”

2.1.2. De belangrijkste bestaansredenen van de formele motiveringsplicht, zoals die onder meer wordt opgelegd door artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een inreisverbod van maximum drie jaar kan worden opgelegd indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Verzoeker betwist niet dat deze beide hypothesen op hem van toepassing zijn, zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing.

Er kon dus aan verzoeker een inreisverbod worden opgelegd voor de duur van maximum drie jaar. Naar luid van artikel 74/11, §1, eerste lid wordt de duur vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat een inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van twee jaar, en dus niet voor de maximumtermijn.

Voorts, waar verzoeker betoogt dat het gegeven dat hij eerder weigerde vrijwillig te vertrekken en er een onwil zou zijn om het grondgebied te verlaten wel de grond kan vormen voor het opleggen van het inreisverbod, maar niet de redenen laat kennen waarom precies werd geopteerd voor een duurtijd van twee jaar en niet bijvoorbeeld één jaar, zodat deze duurtijd niet of niet afdoende is gemotiveerd, moet het volgende worden vastgesteld:

Uit de motivering blijkt dat niet alleen werd gemotiveerd over de verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten waaraan verzoeker geen uitvoering heeft gegeven, maar ook over de verschillende verblijfsaanvragen die verzoeker indiende, ook nog nadat hij in een begeleidingstraject met een ICAM-coach terecht kwam. Het kan niet worden betwist dat dit elementen zijn die kunnen worden beschouwd als specifieke omstandigheden van het geval, zoals bedoeld in artikel 74/11, §, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verder wordt nog gemotiveerd over de familieband van verzoeker met zijn ouders en siblings, die als niet beschermenswaardig onder artikel 8 van het EVRM worden beoordeeld omdat verzoeker meerderjarig is, er geen bijzondere afhankelijkheidsbanden zijn aangetoond en verzoeker, voordat hij in 2019 naar België kwam, reeds gedurende jaren gescheiden van zijn ouders had geleefd. Tot slot wordt vastgesteld dat verzoeker geen partner of minderjarige kinderen in België heeft, en geen medische problemen, om te concluderen dat geen schending voorligt van de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Verzoeker kan derhalve niet staande houden dat hij niet weet waarom de verwerende partij heeft geopteerd voor een duurtijd van twee jaar. Zij moet niet motiveren waarom niet wordt gekozen voor een kortere duurtijd, maar moet de verzoeker inzicht geven en er blijk van geven dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn en dat zij die gegevens correct heeft beoordeeld, derwijze dat verzoeker kan nagaan of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen. In casu is daaraan voldaan, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet is aangetoond.

2.1.3. Het eerste middel, dat geen ruimere draagwijdte heeft, is niet gegrond.

2.2.1. Het tweede middel luidt als volgt:

“ SCHENDING VAN HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL IUO. SCHENDING VAN HET VERTROUWENSBEGINSEL

12.

De totstandkoming van de bestreden beslissing is manifest onredelijk.

Verzoeker diende op 1 augustus 2024 nog een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis Vw.

Verwerende partij had uiteraard kennis van deze aanvraag en heeft wetens en willens geoordeeld in de periode van de behandeling geen bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan verzoeker.

Bij beslissing dd. 27 januari 2025 werd de aanvraag vervolgens onontvankelijk verklaard en werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met een termijn van 30 dagen. De beslissing werd betekend op 6 februari 2025 zodat de termijn verstreek op 8 maart om 00.00u.

De eerstvolgende maandag, nauwelijks 2 dagen na het verstrijken van de termijn, wordt verzoeker thuis (in de gezinswoning met zijn ouders) van zijn vrijheid beroofd en wordt hem het nieuwe bevel en bijhorend inreisverbod betekend.

13.

Het is kennelijk onredelijk in hoofde van verwerende partij om eerst een termijn van 30 dagen te verlenen aan verzoeker, om vervolgens nauwelijks 2 dagen na het verstrijken van deze termijn over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod, dat in essentie gesteund wordt op de eerdere bevelen terwijl verwerende partij eerder – tijdens de behandeling van de aanvraag 9bis Vw. steeds de indruk heeft gewekt dat het verblijf van verzoeker werd gedoogd en dat aldus (minstens voorlopig) geen gevolg diende te worden verleend aan de hem eerder betekende bevelen.

Immers mocht verzoeker sedert 26 oktober 2023 verder niets vernemen van de ICAM-coach en werd verzoeker sedertdien op geen enkele wijze er nog toe aangezet het grondgebied te verlaten. Aldus werd in hoofde van verzoeker de indruk c.q. de gerechtvaardigde verwachting gecreëerd dat verzoeker tijdens de behandeling van zijn aanvraag op Belgisch grondgebied werd gedoogd.

Door vervolgens, nauwelijks 2 dagen na het verstrijken van de termijn, een inreisverbod op te leggen voor een periode van 2 jaar, goed wetende dat het ganse kerngezin van verzoeker op Belgisch grondgebied verblijft, handelt verwerende partij manifest onredelijk.”

2.2.2. Verzoeker overtuigt niet. Verzoeker werd reeds op 25 juni 2020, 20 juni 2023 en 6 februari 2025 in het bezit gesteld van een bevelen om het grondgebied te verlaten waarbij hem een termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend. Het blijkt dat hij hier telkenmale geen gevolg aan gaf. Het is derhalve noch kennelijk onredelijk, noch in strijd met het vertrouwensbeginsel dat de verwerende partij, na te hebben vastgesteld dat ook de termijn voor vrijwillig vertrek van het laatst afgeleverde bevel was verstreken en verzoeker nog in België verbleef, een beslissing heeft genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten, deze keer zonder termijn voor vrijwillig vertrek, met daaraan gekoppeld het thans bestreden inreisverbod. Verzoekers argument dat hem de indruk werd gegeven dat zijn verblijf werd gedoogd tijdens de behandeling van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat hij verder ook niks meer had vernomen van de Icam-coach sedert 26 oktober 2023 en hij sedertdien op geen enkele wijze nog ertoe werd aangezet om het grondgebied te verlaten, doet daaraan geen afbreuk. Immers, blijkens de stukken van het dossier werd het coachingstraject op 26 oktober 2023 stopgezet:

“Einde coachingstraject N., D.

Op 26.10.2023 wordt beslist het coachingstraject met N., D. stop te zetten. Er zijn voor betrokkene momenteel geen verblijfsopties in België. Daarnaast heeft betrokkene tijdens het coachingstraject ook duidelijk aangegeven niet mee te willen werken aan een vrijwillige terugkeer naar zijn/haar land van herkomst. Gezien het gebrek aan medewerking wordt daarom beslist het coachingstraject met betrokkene niet verder te zetten.”

Bovendien wist verzoeker, die al verschillende keren werd bevolen om het grondgebied te verlaten, of hoorde hij te weten dat hij zich blootstelde aan andere maatregelen indien hij daaraan geen gevolg zou geven. Immers, zowel in het bevel van 9 juni 2023, aan verzoeker betekend op 20 juni 2023 als in het bevel van 27 januari 2025, aan verzoeker betekend op 6 februari 2025, werd het volgende gesteld:

“Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

Waar verzoeker tot slot nog betoogt dat zijn ganse kerngezin in België verblijft, kan de Raad volstaan met de verwijzing naar hetgeen reeds onder het eerste middel werd gesteld, met name dat de verwerende partij de familieband tussen verzoeker en zijn ouders en siblings als niet beschermenswaardig onder artikel 8 van het EVRM heeft beoordeeld omdat verzoeker meerderjarig is, er geen bijzondere afhankelijkheidsbanden zijn aangetoond en verzoeker, voordat hij in 2019 naar België kwam, reeds gedurende jaren gescheiden van zijn ouders had geleefd. Verzoeker heeft geen argumenten bijgebracht waaruit blijkt dat deze beoordeling niet deugdelijk is, en kan dus niet blijven volhouden dat hij deel uitmaakt van het kerngezin van zijn ouders en siblings.

2.2.3. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zesentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS